

Til § 26.

Under den gældende sambeskatningsordning er det en selvfølge, at de forskellige udgifter m. v., som man kan fradrage ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, kommer til fradrag i ægtefællernes samlede indkomst, der beskattes på mandens hånd. Det gælder både mandens og hustruens fradragsberettigede udgifter.

Som det er anført i de indledende bemærkninger har man fundet det naturligt, at den særskilt ansatte hustru så vidt muligt får fradragsretten for de udgifter, der er knyttet til de indtægter, hvoraf hun beskattes, og der er kun gjort undtagelse herfra med hensyn til udgifter i forbindelse med lønindtægt udover det faste lønmodtagerfradrag og med hensyn til bidrag til pensionsordninger, der omfattes af reglerne om begrænset fradragsret efter renteforsikringslovens § 1, stk. 1 d, herunder navnlig bidrag til kapitalpensionsordninger på forsikrings- og opsparingsbasis. Fradragsretten for disse bidrag skal fortsat tilkomme manden. Begrundelsen herfor har navnlig været, at den begrænsede fradragsret omfatter forskellige beløb, herunder indskud på kapitalbindingskonti og børneopsparingskonti, der ikke har nogen tilknytning til de indtægter, der skal beskattes særskilt hos hustruen. Fradragsretten for sådanne beløb må efter lovforslagets principper under alle omstændigheder tilkomme manden. De eneste beløb, som der kunne være tale om at give hustruen fradragsret for i henhold til renteforsikringslovens § 1, stk. 1 d, ville være hendes egne bidrag til en kapitalpensionsordning, hvilket måtte forudsætte en deling af fradragsretten mellem mand og hustru. En sådan deling ville imidlertid være forbundet med store praktiske vanskeligheder, især hvis den, som det vel måtte blive tilfældet, skulle forbindes med en ret for hver af ægtefællerne til at overtage den del af den anden ægtefælles fradragsret, som denne ikke måtte have udnyttet.

De nævnte begrænsninger i fradragene for lønmodtagerfradrag og for pensionsbidrag gælder dog ikke i tilfælde, hvor ægtemanden enten ikke har krav på standardfradrag efter § 25 eller gør krav på større fradrag end standardfradraget.

I henhold til § 23 har den særskilt ansatte hustru fradragsret for de af hende i henhold til § 4, stk. 2, erlagte skatter samt for skat, der påhvilede hende for tiden før ægteskabets indgåelse.

Til § 27.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse, hvis den skattepligtige eller personer, med hvem han sambeskattes, herunder den særskilt ansatte hustru, i det pågældende indkomstår har haft indtægt ved

selvstændig erhvervsvirksomhed. Reglen gælder heller ikke, selv om virksomheden måtte have givet underskud det pågældende år. Ved opgørelsen af B-indkomsterne skal der efter forslaget bortses fra indtægter i form af underholdsbidrag og andre aftægts- og underholdsydelser samt indtægt i form af overskydende skat, således at altså også personer, der har haft sådanne indtægter, får skattefritagelse for f. eks. renteindtægter under 600 kr.

For at motivere den skattepligtige til i så vidt omfang som muligt at lade den foreløbige beskatning blive definitiv, er det i stk. 3 foreslået, at den omhandlede skattefritagelse ikke skal indrømmes, hvor den skattepligtige begærer større fradrag end standardfradraget.

Til § 28.

Efter statsskattelovens § 8, stk. 10, 2. pkt., kan dødsboer ved indkomstopgørelsen fratragke beløb, der er udbetalt den længstlevende ægtefælle som renter eller udbytte af bosloddet og arvinger som renter eller andet udbytte af de vedkommendes arvekapital. De omhandlede beløb er indkomstskattepligtige for modtagerne. I praksis har det ofte voldt vanskelighed at afgøre, om der har været tale om de nævnte, for modtagerne indkomstskattepligtige rente- eller udbytteudbetalinger eller i stedet om blotte a-conto udbetalinger af arv, hvilke udbetalinger ikke er indkomstskattepligtige for modtagerne.

Efter forslaget skal et dødsbo indkomstbeskattes af alle indtægter under boets behandling. I overensstemmelse hermed fastsættes det i nærværende bestemmelse, at de som renter eller udbytte af arvemidler udbetalte beløb ikke kan fratragkes ved boets indkomstopgørelse og ikke skal henregnes til modtagerens skattepligtige indkomst.

Med hensyn til egentlige arbejds- eller administrationsvederlag, som af et bo udbetales en arving eller en efterlevende ægtefælle for bestyrelse — helt eller delvis — af den under skiftet inddragne formue, herunder den andel af fællesformuen, hvorover den længstlevende ægtefælle indtil dødsfaldet havde rådigheden, foreslås det derimod, at sådanne vederlag skal kunne fratragkes af boet, ligesom de — som andre arbejdsindtægter o. lign. — skal medregnes til modtagerens skattepligtige indkomst.

Til § 29.

Bestemmelsen i stk. 1 omfatter både tilfælde, hvor hensiden i uskiftet bo finder sted i umiddelbar forbindelse med dødsfaldet, jfr. § 15, stk. 1, og tilfælde hvor dette først sker efter, at offentligt eller privat